

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 08.10.1963, sp. zn. 2 Cz 93/63, ECLI:CZ:NS:1963:2.CZ.93.1963.1

Číslo: 29/1964

Právní věta: Odlučné je příjmem z pracovního poměru a vztahuje se na něj usnesení vlády z 10. dubna 1957, týkající se neprávem vyplacených částek příjmů z pracovního poměru (částka 39 Ú. l. z r. 1957).

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 08.10.1963

Spisová značka: 2 Cz 93/63

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Smlouvy

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 29/1964 sb. rozh.

Odlučné je příjmem z pracovního poměru a vztahuje se na něj usnesení vlády z 10. dubna 1957, týkající se neprávem vyplacených částek příjmů z pracovního poměru (částka 39 Ú. l. z r. 1957).

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 8. října 1963, [2 Cz 93/63](#))

Žalující podnik uplatnil proti žalovaného žalobu, podanou u okresního soudu v Karlových Varech nárok na vyplacení přeplatku na odlučném za dobu do 14. května do 31. listopadu 1959 ve výši 1331 Kčs. V žalobě uváděl, že podle směrnic ministerstva paliv č. 10 měl žalovaný nárok na odlučné pouze po dobu jednoho roku po nástupu práce u žalujícího podniku a po uplynutí této doby mu mohlo být odlučné vypláceno výjimečně, a to v tom případě, jestliže by prokázal, že se mu nepodařilo získat vhodný byt přes usilovnou snahu, ani výměnou.

Během řízení uplatnil žalovaný k započtení protipohledávky v celkové výši 10 344,80 Kčs (tj. nárok na mzdovou diferenci ve výši 2770 Kčs v důsledku zařazení z původní třídy A 13 do tarifní třídy A 12, nárok na prémie za leden a únor 1959 ve výši 1780 Kčs, na náhradu deputátu za tutéž dobu 162 Kčs a konečně nárok na náhradu stěhovacích výloh v částce 88,70 Kčs.

Okresní soud v Karlových Varech žalobu na zaplacení částky 1.331 Kčs zamítl; naproti tomu uznal

žalující podnik povinným zaplatit žalovanému na protipohledávku částku 1942,10 Kčs.

Na rozdíl od okresního soudu postavil se krajský soud v otázce žalobou uplatněného nároku na stanovisko, že na odlučné nelze pohlížet jako na součást mzdy, která by sdílela právní osud mzdy, a že proto v případě přeplatku na odlučném nelze použít zásad usnesení vlády z 10. dubna 1957, týkajícího se neprávem vyplácených částek příjmů z pracovního poměru (částka 39/1957 Ú. l.).

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti předsedy nejvyššího soudu, že rozsudkem krajského soudu, pokud jím byl rozsudek soudu prvního stupně změně tak, že zažalovaná pohledávka ve výši 1331 Kčs byla uznána po právu, byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Podle usnesení vlády z 10. dubna 1957, týkajícího se neprávem vyplácených částek příjmů z pracovního poměru (částka 39/1957 Ú. l.) hospodářské, rozpočtové a ostatní organizace a zařízení požadují vrácení neprávem vyplácených částek z příjmů z pracovního poměru, jen věděli-li zaměstnanec nebo musil-li z okolností předpokládat, že jde o částky neprávem vyměřené nebo omylem vyplacené, jen nejdéle za uplynulou dobu tří roků.

Při odlučném jde již podle jeho povahy a určení o příjem z pracovního poměru. to vyplývá ostatně i z důvodové zprávy k cit. vládnímu usnesení, podle které byl pojem „příjem z pracovního poměru“, který je uveden v bodu 1 tohoto usnesení zvolen proto, aby zahrnul nejen mzdu, nýbrž i náhrady mzdy i náhrady vyplacené v souvislosti s pracovním poměrem (např. náhrady cestovních výdajů, náhrady za použité vlastní náradí apod.).

Pokud krajský soud zaujal ve věci stanovisko odchylné od výkladu shora uvedeného a podle toho rozhodl, porušil tím zákon v ustanovení bodu 1 usnesení vlády z 10. dubna 1957 (částka 39/1957 Ú. l.).